

011102-2

Myšlenka tzv. „přirozeného světa“ (Naturwelt) trpí od počátku vážným nedostatkem, neboť je založena na přehlédnuté skutečnosti, že člověk je bytost, která nikdy nemohla a nemůže žít v nějakém „přirozeném světě“ již proto, že žije ve světě řeči a vztahuje se ke svému okolí jejím prostřednictvím, a ještě konkrétněji: prostřednictvím určitého jazyka. Jazyk je výtvar nepřírodní a nepřirozený, a je možná jen ve světě řeči, kterou sice nemůžeme považovat za lidský výtvar, ale nemůžeme ji ani zahrnout do rámce světa věcí, jak nám jsou „přirozeně“ dány (a zase přesněji: jak by nám byly přirozeně dány, kdybychom nebyli lidmi a nebyli tedy právě odkázání na prisma „řeči“ a určitého jazyka. Ještě komplikovanější se lidská situace stává, když je po vynálezu pojmů řeč (a jako první jazyk řečtina) strukturována pojmově a když se můžeme vztahovat – a opravdu v dějinách stále více vztahujeme – ke světu (i k přírodě, která je od té chvíle, kdy se předčlověk stal člověkem, jen „pouhou přírodou“) také a v některých směrech dokonce především skrze pojmy. Dnes už se toho evropský člověk ani nemůže dost dobře zbavit. Ono vyjevování, na kterém tak trvá a z něhož údajně vychází fenomenolog, se dnes už převážně strukturuje pojmově, a tedy není bez „konstrukcí“ možné ani myslitelné, a to bez ohledu, zda tyto konstrukce mají geometrický či technický charakter či nikoliv.

(Praha, 011102-2.)